

РЕШЕНИЕ

№ 694

гр. Пловдив, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Недялка Д. Свиркова Петкова Въззивно гражданско дело № 20205300501911 по описа за 2020 година

Производство по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Образувано по въззивна жалба от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – МП, против решение № 2113/24,06,2020 г., постановено по гр. д. № 18790/2019 г. на РС Пловдив, 15 гр. състав. С оплакване за незаконосъобразност поради нарушение на съдопроизводствените правила, необоснованост и противоречие с материалния закон, жалбоподателят иска от въззивния съд да отмени обжалваното решение и вместо това да отхвърли предявените иски.

Ответникът по жалбата И. А. А., ЕГН *****; изразява становище за неоснователност на жалбата и иска потвърждаване на обжалваното решение.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка със становищата на страните, съдът приема следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Производството пред РС е образувано по обективно съединени иски с правна квалификация чл. 150 вр. чл. 262 ал. 1 от КТ вр. чл. 187 ал. 5 и чл. 179 ал. 1 от ЗМВР вр. чл. 19 ал. 2 от ЗИНС и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, предявени от И. А. А., ЕГН *****; против Главна дирекция „****“ (***) при Министерство на правосъдието.

От съда се иска да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 7620,02 лв., представляваща дължимо обезщетение в брутен размер за компенсиран с допълнителен платен годишен отпуск, но неизползван до прекратяване на служебното правоотношение между страните, считано от 21,08,2019 г., положен извънреден труд в периода от 25,02,2003 г. до 31,12,2011 г. в размер над 50 часа за всеки отчетен тримесечен период, а именно – допълнителен пратен годишен отпуск от 106 дни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18,11,2019 до окончателното изплащане.

Ответникът оспорва основателността на предявените искове.

С обжалваното решение съдът е приел исковете за основателни и е присъдил на ищеца претендираните възнаграждения за извънреден труд.

При изпълнение задълженията си по чл. 269 изр. първо от ГПК, настоящата инстанция не констатира наличие на пороци, водещи до невалидност или недопустимост на атакувания съдебен акт.

По отношение правилността на решението проверката в настоящото производство следва да се ограничи до посочените в жалбата оплаквания (чл. 269 изр. второ ГПК), като служебно се провери правилното приложение на императивните материалноправни норми, относими към спорното правоотношение между страните. Не се констатира неправилно приложение на императивни материалноправни норми при подвеждане на фактите към приложимата нормативна уредба.

Страните не спорят по установените пред РС факти, както следва:

В процесния период между страните съществува служебно правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „****“ в *** – гр. Пловдив, като е полагал труд при 12-часови и 24-часови дежурства по утвърден график при сумарно отчитане на работното време.

От събраните пред РС гласни доказателства (показанията на ангажирания от ищеца свидетел, които са подробни, последователни и отнасящи се за обстоятелства, лично възприети от свидетеля) се установява, че минималната реална продължителност на едно 24-часово дежурство, започващо в 08,00 часа сутринта, е 24 часа и 40 минути, тъй като служителите са длъжни да се явят и приготвят за наряд най-късно 10 минути преди дежурството – за развод, инструктаж и приемане на стария наряд. Служителите от стария наряд пък могат да си тръгнат най-рано в 08,30 ч. след сдаването на наряда. По отношение на 12-часовите дежурства – от 08,00 ч. сутринта, респ. 20,00 ч. вечерта, които се дават на външни охраняеми постове, служителите следва да се явят на работа най-късно в 07,30 ч. сутринта, респ. 19,30 ч. вечерта – за инструктаж, подготовка и откарване до постовете, където трябва да са в съответния час. При пристигането на поста отново се извършва приемане и сдаване на наряд, след което сдялия наряда служител е длъжен да се върне до *** за доклад и едва в 08,30 ч., респ. 20,30 ч., може

да си тръгне от работа. С други думи – 12-часовите дежурства на външни постове траели минимум 13 часа.

При така установените факти въззивният съд приема исковете за основателни по следните съображения:

Уредбата на държавната служба в ГДИН и териториалните ѝ подразделения е регламентирана в част трета от Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ППЗИНЗС). Съгласно чл. 18 ППЗИНЗС за неуредените в част трета на този правилник въпроси за държавната служба в ГДИН и териториалните ѝ служби се прилагат разпоредбите на Закона за Министерството на вътрешните работи. В тази връзка по силата на препращането и на основание разпоредбите на чл. 178, ал. 1, т. 3 и чл. 187, ал. 7 ЗМВР е предвидена възможност за полагане на извънреден труд от служителите на ГДИН, който труд да се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Извънреден е трудът, който се полага извън установеното за служителя работно време и със знанието на неговия работодател. В този смисъл са чл. 143, ал. 1 КТ и чл. 187, ал. 7 ЗМВР. Съгласно чл. 16а, ал. 2 ППЗИНЗС за дейностите, чието изпълнение изисква непрекъсваем работен процес (както е по делото), работното време на държавните служители в ГДИН и териториалните ѝ служби се организира в 8-, 12- или 24-часови наряди по утвърден график със заповед на главния директор на ГДИН или на началника на съответната териториална служба. По силата на чл. 16е, ал. 3 и ал. 4 ППЗИНЗС при 12-часов график на наряд или дежурство се отчитат и заплащат 12 часа отработено време по ал. 1, а при 24-часов график на наряд или дежурство се отчитат и заплащат 24 часа отработено време по ал. 1. Съгласно ал. 1 на същия член отработеното време включва: 1. работните часове в рамките на установеното редовно работно време; 2. удълженото работно време; 3. времето за инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство; 4. времето за физиологични почивки; 5. времето за отпих; 6. времето за хранене; 7. фактически извършената работа по време на разположение (активен период на разположение в подразделението); 8. времето за провеждане на професионално обучение; и 9. времето на дежурство. На основание чл. 16е, ал. 2 ППЗИНЗС времето за обедна почивка и почивките за хранене не са работно време.

С оглед установените обстоятелства от значение за спора, въззивният съд приема, че времето за инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство, реално не е отчетено от ГДИН като отработено от въззиваемия време, доколкото за всяко 24-часово дежурство на същия е отчитано и заплащано възнаграждение за предварително установените по график 24 работни часа. Както се посочи, всяко 24-часово дежурство фактически е продължавало 24 часа и 40 минути, като тези минути в повече представляват отработено време по см. на чл. 16е, ал. 1, т. 3

ППЗИНЗС, а трудът по това време е положен извън рамките на установения наряд, т.е. представлява извънреден труд. Не се спори, че този труд не е отчетен и не е заплатен от работодателя. По аналогичен начин и досежно 12-часовите дежурства се установява, че същите фактически продължават 13 часа. Този 1 час в повече се дължи на времето, необходимо за подготовка и пътуване до и от външния обект и сдаването на дежурството, т.е. също представлява отработено време по см. на чл. 16е, ал. 1, т. 3, т. 8 и т. 9 ППЗИНЗС, а трудът, положен през него – извънреден. Същият отново не е отчетан и компенсиран.

При това положение предявените претенции следва да се приемат за основателни. Допълнителните 40 минути, респ. 1 час, са време, през което ищецът не само е бил на разположение на работодателя, но и ефективно е изпълнявал служебните си задължения и то извън установеното работно време. Следователно тези периоди следва да се отчетат и компенсират като извънреден труд. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за изключване на почивките за хранене от отработеното време при дежурствата, с оглед текста на чл. 16е, ал. 2 ППЗИНЗС. При непрекъсваемите работни процеси се осигурява нормативно определеното време за хранене, което се включва в работното време, ако работникът или служителят е длъжен да присъства физически на мястото, определено от работодателя, като тогава цялото дежурство, включително и неактивната част (време за спане, хранене, физиологични нужди), се счита за работно време. В този смисъл е съдебната практика – Тълкувателно решение № 8 от 14.11.2014 г. по т.д. № 8/2013 г. на ОСГК на ВКС и Решение № 237 от 19.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 781/2014 г., IV г. о., ГК. Това се извежда и от приложимия закона. Съгласно § 1, т. 5 от ДР на ППЗИНЗС „Обедна почивка“ или „Почивка за хранене“ е период от време в рамките на утвърденото работно време, през който служителят не изпълнява служебните си задължения, а според т. 6 „Време за хранене“ е период от време през наряда, което ръководителят определя на служителите за хранене, без да бъдат прекъсвани изпълняваните задължения, и се зачита за отработено време. С оглед на това, че настоящото дело касае служебни задължения, осъществявани по наряд, без прекъсване на тяхното изпълнение, то в случая работниците не разполагат с почивка за хранене, а с време за хранене, което се зачита за отработено време и се включва в продължителността на съответното дежурство. Това е така, доколкото ***ите в *** са непрекъснато на разположение на прекия си ръководител и не напускат сградата на *** или на външния обект през времето за хранене.

В аналогичен на настоящите мотиви смисъл е и практиката на СЕС, видно от постановеното на 09.03.2021 г. решение по дело С-344/19.

С това предявените искове се явяват доказани по основание. По отношение на размера пред настоящата инстанция не се повдига спор, същият е установен и с

приетото пред РС заключение на ССЕ. Като е достигнал до същите правни изводи РС е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

На въззиваемия следва да се присъдят претендираните разноси за въззивното производство, които се констатираха в размер на 1200 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2113/24,06,2020 г., постановено по гр. д. № 18790/2019 г. на РС Пловдив, 15 гр. състав.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – МП; да заплати на И. А. А., ЕГН *****; сумата от 1200 лв. (хиляда и двеста лева), представляваща деловодни разноси за въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____